

Repertoriumnummer 2020 / 789
Datum van uitspraak 7 mei 2020
Rolnummer 2019/AB/464
Beslissing waartegen beroep 18/284/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001634819-0001-0009-02-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRICHT WERKNEMERS - kinderbijslag
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

V

, appellante, vertegenwoordigd mr. AYOUBI Dina, advocaat te 3220
HOLSBECK, Leuvensebaan 42,

tegen

INFINO VLAANDEREN VZW, ON 0685.540.471, met maatschappelijke zetel te 3000 LEUVEN,
Diestsepoort 1, geïntimeerde, vertegenwoordigd mr. MICHIELS Nadia, advocaat te 3010
KESSEL-LO, Diestsesteenweg 375/0001.

**
*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgende arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank Leuven op 7 mei 2019, 2e kamer (A.R. 18/284/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 13 juni 2019,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 1 april 2020 door advocaat-generaal N. Van den Brande,
- de repliek op dit schriftelijk advies, neergelegd ter griffie op 22 april 2020 voor Infino Vlaanderen VZW,
- de voorgelegde stukken.

**
*

PAGE 01-00001634819-0002-0009-02-01-4

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 20 februari 2020, waarna de debatten werden gesloten.

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING

1.

Mevrouw V is sinds 21 mei 2007 arbeidsongeschikt en ontvangt sinds 9 mei 2014 uitkeringen als gerechtigde met gezinslast (haar kinderen). Op basis van haar statuut als invalide, ontving zij een toeslag op de kinderbijslag voor kinderen van arbeidsongeschikte werknemers.

Volgens een politieonderzoek, uitgevoerd in oktober 2016, dat ter kennis gebracht werd aan de arbeidsauditeur te Leuven, zou mevrouw V sinds 22 juni 2016 samenwonen met de heer N

Op 1 juni 2017 werd door het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering aan de Landsbond der christelijke Mutualiteiten een controleverslag betekend naar aanleiding van de vaststellingen van de politie. Volgens dit controleverslag, was er sprake van een samenwoning en had mevrouw V bijgevolg ten onrechte uitkeringen ontvangen als invalide met gezinslast.

Het controleverslag kwam op 16 februari 2018 ook ter kennis van de cel fraude van Famifed, dat het kinderbijslagfonds (destijds Acerta, thans Infino Vlaanderen) uitnodigde om, in functie van dit verslag, het recht op kinderbijslag van mevrouw V te onderzoeken.

Op 19 maart 2018 stelde Infino Vlaanderen mevrouw V ervan in kennis dat, ingevolge de samenvoeging van haar inkomsten en die van de heer N als samenwonende, zij niet meer voldeed aan de voorwaarden om de toeslag op de kinderbijslag, zoals voorzien in artikel 50 ter van de algemene kinderbijslagwet, te ontvangen. De kinderbijslag werd dan ook vanaf maart 2018 herleid tot € 278,52 per maand voor de twee kinderen samen.

Bij latere brieven werd een bedrag teruggevorderd van € 551,58.

2.

Bij verzoekschrift van 4 mei 2018 heeft mevrouw V de beslissing van 19 maart 2018 betwist voor de arbeidsrechtbank te Leuven. Voor de arbeidsrechtbank heeft zij haar vordering uitgebreid, en de terugvordering van het bedrag van € 551,58 betwist

Bij vonnis van 7 mei 2019, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 14 mei 2019, heeft de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Bij verzoekschrift van 13 juni 2019 heeft mevrouw V hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank. Zij vraagt in graad van hoger beroep ook de veroordeling van Infino Vlaanderen tot terugbetaling van de som van € 551,58.

DE ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke procedureregels en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

BEOORDELING

1.

Volgens mevrouw V heeft de eerste rechter ten onrechte geoordeeld dat er sprake was van een samenwoning met de heer N in de zin van de wetgeving. Volgens mevrouw V was noch het materiaal bestanddeel noch het economisch bestanddeel vervuld om te kunnen spreken van een samenwoning. Het materieel bestanddeel was niet vervuld, omdat zij niet met de heer N onder één dak woonde. Het economisch bestanddeel was evenmin vervuld, omdat zij met de heer N geen gemeenschappelijk huishouden had. Mevrouw V verwijst daarvoor naar recente cassatierechtspraak, die de voorwaarden om te kunnen spreken van een samenwoning nader preciseert. Zij geeft toe dat zij wel een LAT relatie had met de heer N, maar ieder had zijn eigen verblijfplaats en iedere partij droeg volledig de kosten van de eigen huishouding, zoals de huur van de woning (wat haar betreft de afbetaling van de lening voor de aankoop van de woning), elektriciteit, water, verwarming, boodschappen. Zij had ook een eigen wagen, zoals de heer N zijn eigen wagen had. Volgens mevrouw V laten de vaststellingen van de politie, noch de vaststellingen die bij haar gebeurden, noch degene die gebeurde bij de studio van de heer N toe te besluiten dat er sprake was van samenwoning.

2.

Infino Vlaanderen vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. De wijkinspecteur van de politiezone heeft vastgesteld dat de heer N zeer weinig aanwezig was in zijn appartement en daar enkel kwam om zijn brievenbus te legen. Anderzijds werden bij een controle bij mevrouw V kleren aangetroffen van de heer N. Uit een buurtonderzoek bij mevrouw V bleek ook dat er voldoende aanduidingen waren voor een samenwoning.

3.

Artikel 40 e.v. van de algemene kinderbijslagwet (Koninklijk Besluit van 19 december 1939) bepaalt de basisbijdragen van de kinderbijslag. Overeenkomstig artikel 50 ter van de algemene kinderbijslagwet, worden de bedragen vermeld in artikel 40 verhoogd voor de kinderen van een arbeidsongeschikte werknemer bedoeld in artikel 56 § 2.

Aan deze bepaling wordt uitvoering gegeven door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2014, dat het onderscheid maakt tussen de rechthebbende die alleen woont met één of meer kinderen, waardoor het recht op kinderbijslag is geopend, en de rechthebbende die samenwoont met één of meer kinderen en met zijn echtgenoot, of met een persoon waarmee hij een feitelijk gezin vormt. In beide hypothesen is een maximum bedrag van inkomen voorzien, dat echter verschillend is naargelang er al dan sprake is van een feitelijk gezin.

Artikel 56 bis, § 2 van de algemene kinderbijslagwet bepaalt dat het samenwonen van de overlevende ouder met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad, tot het bewijs van het tegendeel, doet vermoeden dat er sprake is van een feitelijk gezin.

De kinderbijslagwetgeving zelf voorziet niet in een nadere omschrijving van de notie feitelijk gezin. Volgens de bestreden beslissing is er sprake van een feitelijk gezin als aan de volgende drie voorwaarden voldaan is (-) "jullie wonen samen en zijn gedomicilieerd op hetzelfde adres; (-) jullie zijn geen bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad; (3) jullie dragen samen financieel of op één andere manier bij tot het huishouden."

4.

Vast staat dat tijdens de betwiste periode mevrouw V en de heer Nagels op afzonderlijke adressen gedomicilieerd waren en daar ook een effectief (zij het eventueel een beperkt) verblijf hadden. Aan de eerste voorwaarde is aldus niet voldaan. Mevrouw V is ook geen bloed- of aanverwant tot en met de derde graad van de heer N

Er dient dus essentieel onderzocht te worden of mevrouw V en de heer N samen financieel op één andere manier bijgedragen hebben tot het huishouden.

Het Hof van Cassatie heeft recent in het kader van de werkloosheidsverzekering, die wel een definitie bevat van het begrip samenwonen (die ook voorkomt in het kader van de wet van 26 mei 2002 op de maatschappelijke integratie) dit begrip nader omschreven.

In zijn arrest van 9 oktober 2017 (S.16.0084.N/3 – Juridat) oordeelde het Hof:

"Om te kunnen besluiten dat twee of meer personen die onder hetzelfde dak wonen hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen en dus samenleven, is vereist, maar volstaat het niet, dat zij een economisch- financieel voordeel behalen door een woning te delen. Daarvoor is tevens vereist dat zij ook taken, activiteiten en andere huishoudelijke aangelegenheden, zoals het onderhoud van de woonst en eventueel het inrichten ervan, de was, de boodschappen, het bereiden en nuttigen van de maaltijden gemeenschappelijk verrichten en daarvoor eventueel financiële middelen inbrengen.

De rechter oordeelt in feite of de huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk worden geregeld."

Deze rechtspraak werd door het hof (Franstalige kamer) bevestigd in verschillende arresten van 22 januari 2018.

5.

Uit de verschillende politieonderzoeken die gevoerd werden kan niet met zekerheid afgeleid worden dat er sprake was van een vaste samenwoning. Alleen kan vastgesteld worden dat de heer N vaak aanwezig was bij mevrouw V. Zijn wagen werd er volgens het verslag regelmatig door de politie en burens aangetroffen. Er werd één woonstcontrole uitgevoerd waarbij een hemd, een jas en broeken van de heer N: werd aangetroffen, evenals scheergerief. Met betrekking tot de heer N blijkt uit het onderzoek enkel dat deze op zijn adres weinig was aan te treffen.

Beide bevestigen wel dat zij vaak samen waren en kwalificeren alle twee hun relatie als een Latrelatie.

6.

Uit de voorgelegde gegevens, blijkt voldoende dat mevrouw V en de heer N ieder apart alle kosten droegen in verband met de respectieve woningen. Voor mevrouw V was dit de afbetaling van de lening voor de aankoop van het huis, en alle nutsvoorzieningen. Voor de heer N was dit de huur van de woning en alle nutsvoorzieningen.

Mevrouw V heeft volledig inzicht gegeven in haar rekeningen (zicht-, spaar- en woonrekeningen). Zij legt de facturen voor in verband met gemeentebelastingen, verzekeringspolissen, nutsfacturen en afbetalingsovereenkomsten. Uit de rekeninguittreksels blijkt ook de betaling van diverse verzekeringspolissen, mobiele data, internet, medische kosten en de dagdagelijkse levensbehoeften. Er is geen enkel bewijs van een bijdrage van de heer N in de kosten van het huishouden.

In het licht van deze elementen, is niet bewezen dat mevrouw V en de heer N grotendeels een gemeenschappelijke huishouding voerden.

7.

Infino Vlaanderen levert aldus niet het bewijs dat mevrouw V in de betwiste periode een feitelijk gezin vormde met de heer N en dat derhalve met diens inkomen rekening diende gehouden worden bij de bepaling van het bedrag van de kinderbijslag.

De oorspronkelijke vordering van mevrouw V was dan ook gegrond in zoverre zij de vernietiging nastreeft van de beslissing tot terugvordering van het bedrag van € 551,58

voor de periode van 1 oktober 2016 tot en met 31 januari 2017. Infino Vlaanderen dient veroordeeld te worden tot terugbetaling van dit bedrag.

Uit de neergelegde dossiers blijkt dat na het instellen van het hoger beroep Infino Vlaanderen aan mevrouw V een bijkomende terugvordering betekend heeft voor de periode van februari 2017 tot en met mei 2017, dit op basis van de feiten die aan de oorsprong lagen van de oorspronkelijke terugvordering.

Ter zake wordt geen concrete vordering gesteld noch door mevrouw V noch door Infino Vlaanderen.

Het hof beperkt er zich dan ook toe vast te stellen dat voor de volledige jaren 2016 en 2017 mevrouw V moet beschouwd worden als arbeidsongeschikte werknemer met kinderlast, zonder samenwoning en op die basis recht heeft op een toeslag op de kinderbijslag.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw N. Van den Brande, advocaat-generaal, waarop repliek van Infino Vlaanderen,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw wijzend, verklaart de oorspronkelijke vordering van mevrouw V ontvankelijk en gegrond en zegt voor recht dat mevrouw V niet gehouden was tot terugbetaling van de som van € 551,58.

Veroordeelt Infino Vlaanderen tot terugbetaling van het ingehouden bedrag

Zegt verder voor recht dat mevrouw V voor de jaren 2016 en 2017 niet als samenwonende (feitelijk gezin) kan beschouwd worden en derhalve aanspraak kan maken op een toeslag op de kinderbijslag voor een arbeidsongeschikte werknemer met kinderlast zonder samenwoning.

Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, Infino Vlaanderen tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van mevrouw V op 116,60 € rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt Infino Vlaanderen tot betaling van een bijdrage van € 20 voor het Fonds voor juridische tweedelijsbijstand.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

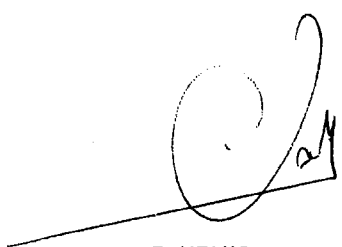
F. KENIS, raadsheer,
I. VAN DAMME, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
J.-P. VAN CONINGSLOO, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

J.-P. VAN CONINGSLOO,

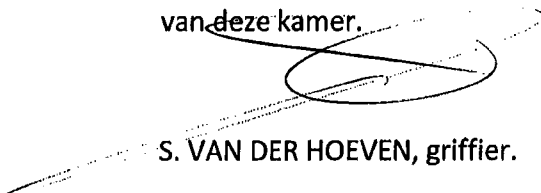
I. VAN DAMME,

F. KENIS,

I. VAN DAMME raadsheer in sociale zaken, als werkgever, en J.-P. VAN CONINGSLOO, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider, die aanwezig waren bij de debatten in deze zaak en die hebben deelgenomen aan het beraad, zijn in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen (zie de beschikking van de eerste voorzitter van dit arbeidshof van 5 mei 2020, rep. n° 2020/760).

Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt dit arrest ondertekend door F. KENIS, voorzitter van deze kamer.

S. VAN DER HOEVEN, griffier.

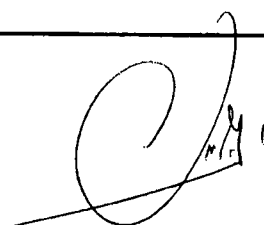
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 7 mei 2020 door, waar aanwezig waren:

F. KENIS, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

S. VAN DER HOEVEN,

F. KENIS.

